

VLAAMSE RAAD

BUITENGEWONE ZITTING 1995

8 AUGUSTUS 1995

ONTWERP VAN DECREET

**tot goedkeuring van het Verdrag tussen het Vlaamse Gewest en het Koninkrijk der Nederlanden
inzake de afvoer van het water van de Maas en van de bijlage A, B en C,
ondertekend te Antwerpen op 17 januari 1995**

MEMORIE VAN TOELICHTING

DAMES EN HEREN,

1. Algemene bespreking

Op 19 juni 1975 parafeerden Belgische en Nederlandse onderhandelaars een ontwerpverdrag over de verdeling en de kwaliteit van het water van de Maas. Dit verdrag werd evenwel niet geratificeerd door de beide landen.

De problemen inzake de kwaliteit van het Maaswater werden ondertussen geregeld in een afzonderlijk verdrag inzake de bescherming van de Maas, om die redenen bleef het evenwel noodzakelijk om met Nederland een verdrag af te sluiten over de verdeling van het Maaswater.

De volkenrechtelijke beginselen inzake gebruik van het water in internationale rivieren vereisen dat België en Nederland regelmatig afspraken maken over het Maaswater. Elke staat heeft het recht, in een redelijke en billijke mate, en zonder de belangen van andere landen te schaden, gebruik te maken van het water van een internationale rivier, die over of langs zijn grondgebied stroomt.

Ten tweede was het noodzakelijk bepaalde Verdragen inzake de Maas aan te passen nl. het Verdrag van 12 mei 1863 inzake de wateraftappingen uit de Maas en de verklaring gehecht aan de overeenkomst van 11 januari 1873 tot wijziging van dit Verdrag. In de periode van 1930 tot 1939 legde België het Albertkanaal aan dat het Luikse industriebekken

verbindt met de haven van Antwerpen. Voor de voeding van het kanaal werd een hoeveelheid water onttrokken aan de Maas. Aan Nederlandse zijde werd gevreesd dat in droge periodes het in 1935 voltooide Julianakanaal niet voldoende zou kunnen gevoed worden en Nederland drong aan op waarborgen. Op 24 februari 1961 verbond de Belgische regering zich ertoe de vroegere Maasverdragen aan te passen aan de nieuwe toestand van het Belgische waterwegennet.

De derde en directe aanleiding zijn evenwel de bepalingen van art. 16 van het Verdrag betreffende de verbinding tussen Schelde en Rijn van 13 mei 1963. Deze vaarweg, bekend als de Schelde-Rijnverbinding is nu in gebruik en verbindt de Antwerpse havendokken rechtstreeks met het Volkerak en de Rijn.

De Kreekraksluizen op Nederlands grondgebied, even ten noorden van het Antwerpse havengebied, vormen één van de twee sluizencomplexen in deze vaarweg.

In uitvoering van art. 16 van het Schelde-Rijnverdrag zijn de Kreekraksluizen voorzien van een bijzonder dispositief, dat zoveel mogelijk moet verhinderen dat het zilte Antwerpse dokwater door het versassen van schepen zou terecht komen in de zoetwaterbekkens, die Nederland toen plande in Zuid-Holland en Zeeuws-Vlaanderen. Door de nieuwe conceptie van de Oosterscheldeafsluiting zijn deze bekkens nu gereduceerd tot vooral het Zoommeer.

Het bijzonder dispositief aan de Kreekraksluizen kan nochtans niet verhinderen dat bij de versassing van schepen een hoeveelheid zoet water verloren gaat door vermenging met het zilte dokwater. In art. 16 § 2 van het Schelde-Rijnverdrag wordt dan ook bepaald dat België er zorg voor moet dragen "dat een hoeveelheid zoet water wordt geleverd, welke gelijk is aan de hoeveelheid van het ter bestrijding van deze verzilting aan het zoetwaterbekken onttrokken water, voor zoveel dit bij een redelijke behartiging van genoemde Belgische belangen mogelijk is en voor zover Nederland niet verklaart dat met minder kan worden volstaan". De genoemde Belgische belangen zijn de belangen van de drinkwatervoorziening.

In § 3 van hetzelfde artikel verbinden beide landen zich ertoe om binnen het jaar na de ondertekening van het Verdrag een regeling te treffen over de uitvoering van dit artikel. Uitdrukkelijk wordt er aan toegevoegd dat deze regeling betrekking heeft op de "hoeveelheid en de kwaliteit" van het door België aan Nederland te leveren zoet water, alsook op de omstandigheden, de wijze waarop en de plaatsen waar dit water ter beschikking gesteld wordt.

Het ontwerpverdrag van 19 juni 1975 ging ervan uit dat deze problemen het best konden geregeld worden door de Belgische garanties om ten allen tijde een minimaal Maasdebiet te garanderen. Deze regeling was in 1975 nog denkbaar, gelet op de grote mogelijkheden geboden door het Belgische stuwdammenprogramma. Na de schrapping van het Belgisch stuwdammenprogramma werd het noodzakelijk het verdrag te herzien.

In de loop der jaren groeide het besef dat in het algemeen de natuurlijke rijkdommen beperkt zijn. Tussen Nederland en België moesten nieuwe afspraken gemaakt worden over de verdeling van de natuurlijke rijkdom, die het Maaswater vormt. De gegarandeerde levering van het minimaal Maasdebiet diende vervangen te worden door een waterbesparingsprogramma dat in droge periodes het beschikbare Maaswater op billijke wijze tussen beide landen verdeelt. Dit impliceert dat in beide landen een aantal beperkende maatregelen

len genomen worden, die gelijke tred houden met de vermindering van het debiet van de rivier.

Tussen België en Nederland kwamen onderhandelingen op gang, die evenwel weinig resultaat opleverden. De besprekingen met Nederland kwamen definitief op gang nadat de bijzondere wet van 5 mei 1993 betreffende de internationale betrekkingen van de Gemeenschappen en de Gewesten tot stand kwamen. Deze wet bevat een bevoegdheidsoverdracht van de federale overheid naar de communautaire en de regionale overheden voor het afsluiten van internationale verdragen inzake hun inhoudelijke bevoegdheden. Door het Maasdebiet te definiëren als de som van het Maasdebiet dat naar Vlaanderen en Nederland vloeit, werd het technisch mogelijk een akkoord hieromtrent af te sluiten tussen Nederland en Vlaanderen.

De Vlaamse regering heeft op 15 september 1993 een onderhandelingsdelegatie van het Vlaamse Gewest gemachtigd om met Nederland te onderhandelen over verdragteksten inzake de uitvoering van het verdiepingsprogramma 48'/43'/38' in de Westerschelde en de verdeling van het Maaswater.

De Vlaams-Nederlandse onderhandelingscommissie kwam 4 maal bij elkaar. De onderhandelingen zijn gestart op 5 november 1993 te Steenokkerzeel en werden verdergezet op 19 januari 1994 te Rotterdam. Tijdens de vergadering van 22 februari 1994 te Antwerpen werd een grote overeenstemming bereikt tussen de beide partijen, evenwel op twee belangrijke knelpunten na. Deze knelpunten werden dan besproken op 6, 7 en 8 maart 1994 te Namen.

Op 8 maart 1994 werd op het niveau van de delegaties overeenstemming bereikt over de tekst van het verdrag. Deze tekst werd naderhand redactioneel bijgesteld.

Het verdrag tussen het Koninkrijk der Nederlanden en het Vlaams Gewest inzake de afvoer van het water van de Maas werd uiteindelijk op 17 januari 1995 plechtig ondertekend te Antwerpen door de verdragsluitende partijen. Het voorliggend decreet regelt de inwerkingtreding van dit verdrag.

2. Commentaar bij de artikelen

De verdragsluitende partijen zijn het Koninkrijk der Nederlanden en het Vlaamse Gewest. Het Waalse Gewest is geen betrokken partij omdat in artikel 1 (punt C) uitdrukkelijk gesteld wordt dat met Maasdebiet de som van de debieten bedoeld wordt, die via het Albertkanaal en de Maas respectievelijk Vlaanderen en Nederland binnenvloeien (zie verder artikel 1).

De preambule verwijst naar de zoetwaterverliezen van de Kreekraksluizen, en dit bij wijze van introductie bij artikel 8.

Artikel 1

Begripsomschrijving

Bij het opmaken van de tekst, heeft de onderhandelingscommissie er over gewaakt dat enkel gesproken wordt over debieten, rivieren en kanalen gelegen op het grondgebied van Vlaanderen en Nederland. De meetpunten voor de afvoer bevinden zich op Nederlands grondgebied (Maastricht/St. Pieter), hetzij op Vlaams grondgebied (Kanne). Wat het Vlaamse Gewest betreft, zijn de afspraken in dit verdrag volledig in overeenstemming met de grondwettelijke bevoegdheden.

Artikel 2

Wateraftapping uit de Maas

Dit artikel actualiseert de bestaande praktijk bij de debietregeling in de Kempense kanalen en dit bij wijze van actualisatie van vroegere afspraken, die in artikel 7 buiten werking gesteld worden. De regelingen zijn enkel van toepassing bij voldoende debieten.

In punt 4 wordt de aanleg voor rekening van Nederland van een duiker bij sluis 18 te Bocholt en sluis 17 te Lozen geregeld. Het Vlaamse Gewest zal daarna deze duikers onderhouden. Dit is een normale kostenverdeling.

Artikel 3

Dit artikel stelt dat bij lage debieten afspraken moeten gemaakt worden over de verdeling van het beschikbare debiet.

Een belangrijk uitgangspunt is wel dat het Maasdebiet gelijk over Vlaanderen en Nederland verdeeld wordt, maar dat de grensmaas een gemeenschappelijke verantwoordelijkheid is, wat impliceert dat beide landen evenveel moeten bijdragen aan het debiet van de grensmaas.

Het besparingsscenario, bedoeld in het 1e lid wordt besproken in bijlage A.

Zeer belangrijk is de voorbehoudsclausule onder lid 2. Wallonië kan immers door bediening van sluizen en stuwen op haar grondgebied (o.a. de stuw van Monsin) de afspraken tussen Nederland en Vlaanderen in de war sturen. Daarom wordt in de voorbehoudsclausule bepaald dat elke partij slechts aan haar verplichtingen gehouden is, voor zover zij deze kan nakomen met maatregelen op haar eigen grondgebied.

Gelet op de bepalingen van artikel 1 wordt het aldus mogelijk een verdrag over de verdeling van het Maaswater af te sluiten tussen Vlaanderen en Nederland, zonder Wallonië hierbij te betrekken.

Het meetprogramma waarvan sprake in lid 3 wordt verduidelijkt in bijlage B.

Artikel 4

Dit artikel bevat enige afspraken inzake samenwerking en behoeft geen verder commentaar.

Artikel 5

Een technische werkgroep wordt opgericht, die over de uitvoering van het verdrag waakt.

Artikel 6

Beslechting van geschillen

Dit artikel legt de regeling van geschillen op door een arbitrage.

De werking van de arbitrage wordt geregeld in bijlage C.

Artikel 7

Buitenwerkingtreding van de eerdere regeling
van de wateraftappingen uit de Maas

Gelet op de geactualiseerde bepalingen in artikel 2 van het verdrag, kunnen een aantal artikelen in vroegere verdragen tussen België en Nederland buitenwerking gesteld worden.

Artikel 8

Compensatie van de zoetwaterverliezen
van de Kreekraksluizen

In artikel 16 van het "Verdrag tussen het Koninkrijk der Nederlanden en het Koninkrijk België betreffende de verbinding tussen de Schelde en de Rijn" van 13 mei 1963 wordt bepaald dat binnen de 5 jaar na datum van de ondertekening een regeling moet getroffen worden over de levering door België van een hoeveelheid zoetwater aan Nederland en dit ter bestrijding van de verzilting van het (nu genoemd) Zeeuwse meer.

De huidige afspraken, in het bijzonder de afspraken inzake de gemeenschappelijke verantwoordelijkheid van Vlaanderen en Nederland jegens de Grensmaas, zijn van dien aard dat Nederland artikel 16 van het Schelde-Rijnverdrag als uitgevoerd ziet (zolang uiteraard dit Maasverdelingsverdrag geldt).

Artikel 9

Dit artikel vergt geen commentaar.

Artikel 10

Dit artikel vergt geen commentaar.

Artikel 11

Dit artikel vergt geen commentaar.

Bijlage A

Deze bijlage regelt het besparingsscenario. Dit scenario houdt in dat Vlaanderen en Nederland, naar gelang het debiet van de Maas daalt, op gecoördineerde wijze een aantal besparingsmaatregelen op eigen grondgebied in werking zetten, volgens de uitgangspunten van artikel 3, lid 1. Beide partijen zullen een eigen draaiboek terzake uitwerken en dit aan elkaar mededelen.

De eigenlijke besparingsmaatregelen beginnen vanaf een debiet lager dan $60 \text{ m}^3/\text{s}$, alhoewel in de aanloopfase (tussen $100 \text{ m}^3/\text{s}$ en $60 \text{ m}^3/\text{s}$) ook reeds maatregelen ter voorkoming van verspilling nodig zijn. De maatregelen moeten het mogelijk maken dat de Grensmaas zo lang mogelijk over een minimumdebiet van $10 \text{ m}^3/\text{s}$ kan beschikken. Alleen onder een Maasdebiet van $30 \text{ m}^3/\text{s}$ kan ook dit debiet lager worden.

In deze crisisfase (debiet lager dan $30 \text{ m}^3/\text{s}$) wordt het Maasdebiet in principe gelijk verdeeld over Vlaams gebruik, Nederlands gebruik en de Grensmaas, maar in noodsituaties kan hiervan afgeweken worden.

Bijlage B :

Deze bijlage regelt het noodzakelijk meetprogramma van de diverse debieten.

Bijlage C :

Deze bijlage regelt de arbitrage bij geschillen en is identiek met bijlage G van het Scheldeverdiepingsverdrag.

*De minister-president van de Vlaamse regering,
Vlaams minister van Buitenlands Beleid,
Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie*

L. VAN DEN BRANDE

*De minister vice-president van de Vlaamse regering,
Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken,*

L. VAN DEN BOSSCHE

De Vlaamse minister van Leefmilieu en Tewerkstelling,

T. KELCHTERMANS

*De Vlaamse minister van Financiën, Begroting
en Gezondheidsbeleid,*

W. DEMEESTER-DE MEYER

*De Vlaamse minister van Binnenlandse Aangelegenheden,
Stedelijk Beleid en Huisvesting*

L. PEETERS

*De Vlaamse minister van Openbare Werken,
Vervoer en Ruimtelijke Ordening,*

E. BALDEWIJNS

De Vlaamse minister van Cultuur, Gezin en Welzijn,

L. MARTENS

*De Vlaamse minister van Economie,
KMO, Landbouw en Media,*

E. VAN ROMPUY

*De Vlaamse minister van Brusselse Aangelegenheden
en Gelijke Kansenbeleid,*

A. VAN ASBROECK

VOORONTWERP

VOORONTWERP
tot goedkeuring van het verdrag tussen het Vlaamse Gewest en
het Koninkrijk der Nederlanden inzake de afvoer van het water van de Maas

DE VLAAMSE REGERING,

Op het gezamenlijk voorstel van de leden van de Vlaamse regering,
Na beraadslaging,

BESLUIT :

De minister-president van de Vlaamse regering en de Vlaamse minister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden zijn ermee belast, in naam van de Vlaamse regering, bij de Vlaamse Raad het ontwerp van decreet in te dienen, waarvan de tekst volgt :

Enig artikel

Het verdrag tussen het Vlaamse Gewest en het Koninkrijk der Nederlanden inzake de afvoer van het water van de Maas, ondertekend in Antwerpen op 17 januari 1995, zal volkomen uitwerking hebben.

Brussel,

De minister-president van de Vlaamse regering,

L. VAN DEN BRANDE

De Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting,

N. DE BATSELIER

*De Vlaamse minister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening
en Binnenlandse Aangelegenheden,*

T. KELCHTERMANS

De Vlaamse minister van Cultuur en Brusselse Aangelegenheden,

H. WECKX

De Vlaamse minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken,

L. VAN DEN BOSSCHE

De Vlaamse minister van Verkeer, Buitenlandse Handel en Staatshervorming,

J. SAUWENS

*De Vlaamse minister van Financiën en Begroting,
Gezondheidsinstellingen, Welzijn en Gezin,*

W. DEMEESTER - DE MEYER

De Vlaamse minister van Tewerkstelling en Sociale Aangelegenheden,

L. PEETERS

ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE

KONINKRIJK BELGIE.
-----ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE.

De RAAD VAN STATE, afdeling wetgeving, achtste kamer, op 2 mei 1995 door de minister-president van de Vlaamse regering en Vlaams minister van Economie, KMO, Wetenschapsbeleid, Energie en Externe Betrekkingen verzocht hem van advies te dienen over een voorontwerp van decreet "tot goedkeuring van het Verdrag tussen het Vlaams Gewest en het Koninkrijk der Nederlanden inzake de afvoer van het water van de Maas", heeft op 23 mei 1995 het volgende advies gegeven :

Opschrift.

Men redigere het opschrift als volgt :

"Ontwerp van decreet tot goedkeuring van het Verdrag tussen het Vlaamse Gewest en het Koninkrijk der Nederlanden inzake de afvoer van het water van de Maas en van de bijlagen A, B en C, ondertekend te Antwerpen op 17 januari 1995".

Enig artikel.

Men stelle dit artikel als volgt :

"Het Verdrag tussen het Vlaamse Gewest en het Koninkrijk der Nederlanden inzake de afvoer van het water van de Maas en de bijlagen A, B en C, ondertekend te Antwerpen op 17 januari 1995, zullen volkomen uitwerking hebben".

De kamer was samengesteld uit

de Heren :	W. DEROOVER,	kamervoorzitter,
	D. VERBIEST,	staatsraden,
	P. LEMMENS,	
de Heer :	J. GIJSSELS,	assessoren van de
Mevrouw :	Y. MERCHIEERS,	afdeling wetgeving,
Mevrouw :	F. LIEVENS,	griffier.

Het verslag werd uitgebracht door de H. B. SEUTIN, auditeur. De nota van het Coördinatiebureau werd opgesteld en toegelicht door de H. J. CLEMENT, adjunct-referendaris.

DE GRIFFIER,

DE VOORZITTER,

F. LIEVENS.

W. DEROOVER.

ONTWERP VAN DECREET

ONTWERP VAN DECREET

DE VLAAMSE REGERING

Op het gezamenlijk voorstel van de leden van de Vlaamse regering,

Na beraadslaging,

BESLUIT :

De minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie en de Vlaamse minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening zijn ermee belast, in naam van de Vlaamse regering, bij de Vlaamse Raad het ontwerp van decreet in te dienen, waarvan de tekst volgt :

Enig artikel

Het verdrag tussen het Vlaamse Gewest en het Koninkrijk der Nederlanden inzake de afvoer van het water van de Maas en de bijlagen A, B en C, ondertekend in Antwerpen op 17 januari 1995, zullen volkomen uitwerking hebben.

Brussel, 28 juli 1995.

*De minister-president van de Vlaamse regering,
Vlaams minister van Buitenlands Beleid,
Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie*

L. VAN DEN BRANDE

*De minister vice-president van de Vlaamse regering,
Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken,*

L. VAN DEN BOSSCHE

*De Vlaamse minister van Leefmilieu
en Tewerkstelling,*

T. KELCHTERMANS

*De Vlaamse minister van Financiën, Begroting
en Gezondheidsbeleid,*

W. DEMEESTER-DE MEYER

*De Vlaamse minister van Binnenlandse Aangelegenheden,
Stedelijk Beleid en Huisvesting,*

L. PEETERS

*De Vlaamse minister van Openbare Werken,
Vervoer en Ruimtelijke Ordening,*

E. BALDEWIJNS

De Vlaamse minister van Cultuur, Gezin en Welzijn,

L. MARTENS

*De Vlaamse minister van Economie,
KMO, Landbouw en Media,*

E. VAN ROMPUY

*De Vlaamse minister van Brusselse Aangelegenheden
en Gelijke Kansenbeleid,*

A. VAN ASBROECK

VERDRAG TUSSEN HET KONINKRIJK DER NEDERLANDEN EN HET VLAAMS GEWEST
INZAKE DE AFVOER VAN HET WATER VAN DE MAAS

HET KONINKRIJK DER NEDERLANDEN

en

HET VLAAMS GEWEST,

hierna te noemen de Partijen,

wensend een nadere regeling te treffen voor :

de wateraftappingen uit de Maas via de Zuid-Willemsvaart te Maastricht ;

de vermindering van de waterverliezen van de Maas in geval van lage afvoeren ;

de samenwerking bij het onderzoek en de ontwikkeling van de Gemeenschappelijke Maas ;

en

de compensatie van de zoetwaterverliezen van de Kreekraksluizen ;

zijn het volgende overeengekomen :

HOOFDSTUK I

ALGEMENE BEPALINGEN

ARTIKEL 1

BEGRIPSOMSCHRIJVINGEN

In dit Verdrag wordt verstaan onder :

a) "bevoegde overheden" : wat het Koninkrijk der Nederlanden betreft, de minister die bevoegd is voor de Waterstaat, en wat het Vlaamse Gewest betreft, de minister die bevoegd is voor de Openbare Werken ;

b) "afvoer" : gemiddelde afvoer per etmaal ;

c) "Maasafvoer" : de som van de afvoer van de Maas te Maastricht/St.-Pieter en het debiet in het Albertkanaal te Kanne ;

d) "Gemeenschappelijke Maas" : de rivier de Maas tussen Borgharen/Smeermaas (grenspaal 106) en Stevensweert/Kessenich (grenspaal 126) ;

e) "Nederlands gebruik" : de voeding van de Zuid-Willemsvaart via Lozen en van het Julianakanaal ; en

f) "Vlaams gebruik" : de voeding van het gedeelte van het Albertkanaal gelegen in het Vlaamse Gewest en van de Kempense kanalen.

HOOFDSTUK II

DE AFVOER VAN HET WATER VAN DE MAAS

ARTIKEL 2

WATERAFTAPPINGEN UIT DE MAAS

1. Ten behoeve van het Vlaamse Gewest leidt het Koninkrijk der Nederlanden een hoeveelheid Maaswater over zijn grondgebied naar het Vlaamse Gewest. Deze hoeveelheid bedraagt ten minste 8 m³/s. Dit water wordt door het Koninkrijk der Nederlanden te Maastricht op de Zuid-Willemsvaart gebracht en dient om de Kempense kanalen van water te voorzien.

2. Ten behoeve van het Koninkrijk der Nederlanden voert het Vlaamse Gewest een hoeveelheid Maaswater over zijn grondgebied door. Deze hoeveelheid bedraagt ten hoogste 10 m³/s. Dit water wordt door het Koninkrijk der Nederlanden te Maastricht op de Zuid-Willemsvaart gebracht en door het Vlaamse Gewest door middel van duikers bij sluis 18 te Bocholt en sluis 17 te Lozen naar Nederland geleid.

3. Het gestelde in het eerste en tweede lid is van toepassing behoudens de beperkingen voorvloeiende uit artikel 3.

4. Het Vlaamse Gewest zal de duikers bij sluis 18 te Bocholt en sluis 17 te Lozen in beginsel vóór 1 januari 1996, in overleg met en voor rekening van het Koninkrijk der Nederlanden, geschikt maken om de in het tweede lid bedoelde hoeveelheid te kunnen doorvoeren. Het Vlaamse Gewest verbindt zich ertoe de aldus verbeterde of vernieuwde duikers voor zijn rekening te handhaven en te onderhouden.

ARTIKEL 3

VERMINDERING VAN DE WATERVERLIEZEN VAN DE MAAS

1. Partijen beperken zoveel mogelijk de waterverliezen van de hoofdstroom van de Maas, speciaal in geval van lage afvoeren. Uitgangspunt bij lage afvoeren is een gelijke verdeling tussen het Nederlandse en het Vlaamse gebruik en een gemeenschappelijke verantwoordelijkheid voor het debiet van de Gemeenschappelijke Maas. Partijen volgen daarbij het in bijlage A opgenomen besparingsscenario.

2. Indien een Partij kan aantonen dat beheersmaatregelen of handelingen van een ander land of gewest verhinderen dat het in dit artikel bedoelde besparingsscenario wordt gevolgd, is deze Partij slechts aan haar verplichting gehouden voor zover zij deze kan nakomen met maatregelen op haar eigen grondgebied.

3. Ten behoeve van de afvoerregulering in tijden van lage Maasafvoeren onderhouden Partijen het in bijlage B opgenomen meetprogramma.

ARTIKEL 4

ONDERZOEK EN ONTWIKKELING VAN
DE GEMEENSCHAPPELIJKE MAAS

1. Partijen werken samen bij het rivierkundig en hydrologisch onderzoek van, en bij de hoogwatervoorspelling voor, de Gemeenschappelijke Maas.

2. Partijen werken samen bij het onderzoek van ontwikkelingsmogelijkheden voor de Gemeenschappelijke Maas, daarbij vooral rekening houdend met de grote huidige en potentiële ecologische waarde van dit deel van de Maas.

3. Partijen zullen slechts met wederzijdse instemming het stroomvoerende of waterbergende bed van de Gemeenschappelijke Maas zodanig verruimen of vernauwen dat daardoor op het grondgebied van de andere Partij de waterstanden wezenlijk verhoogd of verlaagd worden. Zonodig zal het effect van deze werken in of aan de rivier door maatregelen elders worden gecompenseerd.

ARTIKEL 5

WERKGROEP AFVOERREGULERING MAAS

1. Partijen stellen ten behoeve van de uitvoering van de bepalingen van de artikelen 2 en 3 een Nederlands-Vlaamse Werkgroep Afvoerregulering Maas in.

2. De bevoegde overheden benoemen elk binnen één maand na het inwerkingtreden van dit Verdrag ten hoogste drie leden in de Werkgroep, onder wie een delegatieleider. De Werkgroep vergadert wanneer zij dit nodig oordeelt, of op verzoek van één van de delegatieleiders, en beslist met eenparigheid van stemmen. De delegaties kunnen zich ter vergadering laten bijstaan door deskundigen.

HOOFDSTUK III

BESLECHTING VAN GESCHILLEN

1. Indien er tussen de Partijen een geschil ontstaat met betrekking tot de uitlegging of de toepassing van dit Verdrag, zullen de Partijen dit in de eerste plaats regelen door middel van onderhandeling.

2. Indien de Partijen er niet in slagen het geschil te regelen door middel van onderhandeling, kan het op verzoek van één der Partijen ter beslissing worden voorgelegd aan een gerecht van drie scheidsmannen. De bepalingen betreffende de samenstelling en procedure van het gerecht zijn opgenomen in bijlage C bij dit Verdrag.

3. De beslissingen van het gerecht zijn bindend voor de Partijen.

HOOFDSTUK IV

SLOTBEPALINGEN

ARTIKEL 7

BUITENWERKINGTREDING VAN DE EERDERE
REGLING VAN DE WATERAFTAPPINGEN UIT DE MAAS

Voor de geldigheidsduur van dit Verdrag wordt de werking opgeschort van de artikelen 3, 4 en 5 van het tractaat van 12 mei 1863 tot regeling der wateraftappingen uit de Maas, alsmede van de Verklaring, gehecht aan de Overeenkomst van 11 januari 1873 tot wijziging van dit Tractaat.

ARTIKEL 8

COMPENSATIE VAN DE ZOETWATERVERLIEZEN
VAN DE KREEKRAKSLUIZEN

Voor de geldigheidsduur van dit Verdrag worden de bepalingen vervat in het tweede, derde en vierde lid van artikel 16 van het Verdrag van 13 mei 1963 betreffende de verbinding tussen de Schelde en de Rijn geacht te zijn vervangen door de in hoofdstuk II van dit Verdrag overeengekomen regelingen.

ARTIKEL 9

STATUS VAN DE BIJLAGEN

De bijlagen vormen een geïntegreerd onderdeel van dit Verdrag.

ARTIKEL 10

WIJZIGING

Door Partijen schriftelijk overeengekomen wijzigingen van dit Verdrag treden in werking op de dag waarop Partijen elkaar schriftelijk hebben meegedeeld dat aan de onderscheiden constitutionele vereisten is voldaan.

ARTIKEL 11

INWERKINGTREDING

Dit Verdrag treedt in werking op de eerste dag van de maand volgend op de dag waarop Partijen elkaar schriftelijk hebben meegedeeld dat aan de onderscheiden constitutionele vereisten is voldaan.

Ten blijke waarvan de vertegenwoordigers van de Regeringen der Partijen, daartoe naar behoren gemachtigd, dit Verdrag hebben ondertekend.

Opgemaakt in Antwerpen, op 17 januari 1995, in twee originele exemplaren.

Voor het Vlaams Gewest,

Voor het Koninkrijk
der Nederlanden,

BIJLAGE A

Besparingsscenario bedoeld in artikel 3

1. Bij een Maasafvoer tussen $100 \text{ m}^3/\text{s}$ en $60 \text{ m}^3/\text{s}$ (aanloophase) is het Nederlandse en het Vlaamse gebruik elk ten hoogste $25 \text{ m}^3/\text{s}$.
2. Bij een Maasafvoer tussen $60 \text{ m}^3/\text{s}$ en $30 \text{ m}^3/\text{s}$ (alarmfase) verzekeren Partijen een minimale afvoer van $10 \text{ m}^3/\text{s}$ over de stuw te Borgharen. Partijen voeren in deze fase gelijkopgaande besparingen door op het in punt 1 bedoelde Nederlandse en Vlaamse gebruik.
3. Bij een Maasafvoer beneden $30 \text{ m}^3/\text{s}$ (crisisfase) verdelen Partijen deze afvoer door verdergaande gelijkopgaande besparingen op het Nederlandse en het Vlaamse gebruik gelijkelijk over het Nederlandse gebruik, het Vlaamse gebruik en de Gemeenschappelijke Maas. Ingeval op het grondgebied van één der Partijen een noodsituatie met betrekking tot de watervoorziening van of uit de Maas dreigt te ontstaan, vindt in de in artikel 5 bedoelde Werkgroep onverwijld overleg plaats over operationele maatregelen om de situatie te verbeteren.
4. Partijen brengen elkaar binnen één jaar na het inwerkingtreden van dit Verdrag hun draaiboek met de besparingsmaatregelen voor de alarmfase en de crisisfase ter kennis. Deze besparingsmaatregelen kunnen onder meer bestaan uit zuinig schutten, het afdichten van lekken in kunstwerken, het terugpompen van schutwater bij sluizen en het verminderen van de watertoevoer naar de land-, tuin- en bosbouw, naar de industrie en naar de waterleidingbedrijven door vermeerderd gebruik van spaarbekkens. Partijen brengen elkaar wijzigingen in het draaiboek zo spoedig mogelijk ter kennis.

BIJLAGE B

Meetprogramma bedoeld in artikel 3

Partijen meten de afvoer ten minste ter hoogte van Kanne (Albertkanaal), Maastricht (Maas te St.-Pieter), Maastricht (Zuid-Willemsvaart aan de grens), Maastricht (Maas te Borgharen), Lommel (Kanaal Bocholt-Herentals), Lozen (Zuid-Willemsvaart aan de grens) en Bunde (Julianakanaal) continu met automatische apparatuur, die on-line informatie verschaft aan informatiecentra in Nederland en in het Vlaamse Gewest. Voor zover niet anders bepaald, draagt elk der Partijen de kosten van de metingen die op haar grondgebied worden verricht. De bevoegde overheden kunnen het meetprogramma aan de voortschrijdende behoefte aanpassen.

BIJLAGE C

Samenstelling en procedure van het gerecht bedoeld in artikel 6

1. Het in artikel 6 van dit Verdrag genoemde gerecht bestaat uit drie scheidsmannen, van wie elke Partij er één benoemt. De twee aldus gekozen scheidsmannen bereiken overeenstemming over de derde scheidsman. Deze derde scheidsman mag geen onderdaan zijn van, niet in dienst zijn van en niet zijn gewone verblijfplaats hebben in het Koninkrijk der Nederlanden of het Koninkrijk België. Elk van de Partijen wijst een scheidsman aan binnen een termijn van dertig dagen vanaf de datum waarop één der Partijen van de andere Partij een diplomatieke nota heeft ontvangen waarin om een scheidsrechterlijke beslissing wordt verzocht. Over de derde scheidsman wordt binnen een volgende termijn van dertig dagen overeenstemming bereikt. Indien één der Partijen haar eigen scheidsman niet aanwijst binnen de termijn van dertig dagen of indien over de derde scheidsman niet binnen de genoemde termijn overeenstemming is bereikt, kan de President van het Internationale Gerechtshof door één der Partijen worden verzocht een scheidsman of scheidsmannen te benoemen.
2. Het gerecht regelt zijn eigen werkwijze.
3. Het gerecht beslist bij meerderheid van stemmen.
4. De kosten van het gerecht worden door beide Partijen, elk voor de helft, gedragen. Elke Partij draagt de kosten van zijn vertegenwoordiging in het geding.
5. Het gerecht kan in elke stand van het geding, na Partijen te hebben gehoord, de conservatoire maatregelen voorschrijven die het noodzakelijk acht, of reeds voorgeschreven conservatoire maatregelen intrekken. Zodanige maatregelen lopen niet vooruit op beslissingen in het geding zelf.